

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (veliko vijeće)

27. svibnja 2019.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Hitni prethodni postupak – Policijska i pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – Europski uhidbeni nalog – Okvirna odluka 2002/584/PUP – Članak 6. stavak 1. – Pojam ‚pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog‘ – Europski uhidbeni nalog koji je izdalo državno odvjetništvo države članice – Položaj – Postojanje podređenosti u odnosu na tijelo izvršne vlasti – Ovlašt ministarstva pravosuđa da izdaje pojedinačne upute – Nepostojanje jamstva neovisnosti”

U spojenim predmetima C-508/18 i C-82/19 PPU,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koje su uputili Supreme Court (Vrhovni sud, Irska), odlukom od 31. srpnja 2018., koju je Sud zaprimio 6. kolovoza 2018. i High Court (Visoki sud, Irska), odlukom od 4. veljače 2019., koju je Sud zaprimio 5. veljače 2019., u postupcima izvršenja europskih uhidbenih naloga izdanih protiv

OG (C-508/18),

PI (C-82/19 PPU),

SUD (veliko vijeće),

u sastavu: K. Lenaerts, predsjednik, R. Silva de Lapuerta, potpredsjednica, A. Arabadžiev, A. Prechal, M. Vilaras, T. von Danwitz, C. Toader, F. Biltgen, K. Jürimäe (izvjestiteljica) i C. Lycourgos, predsjednici vijeća, L. Bay Larsen, M. Safjan, D. Šváby, S. Rodin i I. Jarukaitis, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajnik: L. Hewlett, glavna administratorica,

uzimajući u obzir zahtjev High Courta (Visoki sud) od 4. veljače 2019., koji je Sud zaprimio 5. veljače 2019., da se o prethodnom pitanju u predmetu C-82/19 PPU odluči u hitnom postupku, u skladu s člankom 107. Poslovnika Suda,

uzimajući u obzir odluku četvrtog vijeća od 14. veljače 2019. o prihvaćanju tog zahtjeva,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 26. ožujka 2019.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za osobu OG, E. Lawlor, *BL*, i R. Lacey, *SC*, koje je ovlastila M. Moran, *solicitor*,
- za osobu PI, D. Redmond, *barrister*, i R. Munro, *SC*, koje je ovlastio E. King, *solicitor*,

* Jezik postupka: engleski

- za Minister for Justice and Equality, J. Quaney, M. Browne, G. Hodge i A. Joyce, u svojstvu agenata, uz asistenciju B. M. Ward, A. Hanrahan i J. Benson, *BL* kao i P. Carroll, *SC*,
- za dansku vladu, P. Z. L. Ngo i J. Nymann-Lindegren, u svojstvu agenata,
- za njemačku vladu, T. Henze, J. Möller, M. Hellmann i A. Berg, u svojstvu agenata, a zatim M. Hellmann, J. Möller i A. Berg, u svojstvu agenata,
- za francusku vladu, D. Colas, D. Dubois i E. de Moustier, u svojstvu agenata,
- za talijansku vladu, G. Palmieri, u svojstvu agenta, uz asistenciju S. Faracija, *avvocato dello Stato*,
- za litavsku vladu, V. Vasiliauskienė, J. Prasauskienė, G. Taluntytė i R. Krasuckaitė, u svojstvu agenata,
- za mađarsku vladu, M. Z. Fehér i Z. Wagner, u svojstvu agenata,
- za nizozemsku vladu, M. K. Bulterman i J. Langer, u svojstvu agenata,
- za austrijsku vladu, G. Hesse, K. Ibili i J. Schmoll, u svojstvu agenata,
- za poljsku vladu, B. Majczyna, u svojstvu agenta,
- za Europsku komisiju, R. Troosters, J. Tomkin i S. Grünheid, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 30. travnja 2019.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjevi za prethodnu odluku odnose se na tumačenje članka 6. stavka 1. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (SL 2002., L 190, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83.), kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009. (SL 2009., L 81, str. 24.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 16., str. 169.; u daljnjem tekstu: Okvirna odluka 2002/584).
- 2 Zahtjevi su upućeni u okviru izvršenja u Irskoj dvaju europskih uhidbenih naloga koje su izdali, u predmetu C-508/18, 13. svibnja 2016. Staatsanwaltschaft bei dem Landgericht Lübeck (Državno odvjetništvo pri Landgerichtu Lübeck (Zemaljski sud u Lübecku, Njemačka)) radi kaznenog progona osobe OG te, u predmetu C-82/19 PPU, 15. ožujka 2018. Staatsanwaltschaft Zwickau (Državno odvjetništvo u Zwickauu (Njemačka)) radi kaznenog progona osobe PI.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Uvodne izjave 5., 6., 8. i 10. Okvirne odluke 2002/584 glase kako slijedi:

„(5) Cilj koji si je postavila Unija, da postane područje slobode, sigurnosti i pravde, vodi prema ukidanju izručenja između država članica i njegovu zamjenjivanju sustavom predaje osoba između pravosudnih tijela. Nadalje, uvođenje novog pojednostavljenog sustava predaje osuđenih ili osumnjičenih osoba u svrhe izvršenja kaznenih presuda ili kaznenog progona omogućuje ukidanje zamršenosti i opasnosti od kašnjenja koji postoje kod sadašnjih postupaka izručivanja. Tradicionalni odnosi suradnje koji su do sada prevladavali između država članica trebali bi biti zamijenjeni sustavom slobodnog protoka sudskih odluka u kaznenim stvarima, kako prije, tako i poslije donošenja pravomoćnih odluka, u području slobode, sigurnosti i pravde.

(6) Europski uhidbeni nalog, predviđen ovom Okvirnom odlukom, prva je konkretna mjera u području kaznenog prava kojom se primjenjuje načelo uzajamnog priznavanja, koje Europsko vijeće smatra ‚kamenom temeljcem‘ pravosudne suradnje.

[...]

(8) Odluke o izvršavanju europskog uhidbenog naloga moraju biti podložne dostatnom nadzoru, a to znači da će pravosudno tijelo države članice u kojoj je tražena osoba uhićena morati donijeti odluku o njezinoj predaji.

[...]

(10) Mehanizam europskog uhidbenog naloga temelji se na visokoj razini povjerenja između država članica. Njegova primjena može biti suspendirana samo u slučaju da neka država članica ozbiljno i neprekidno krši načela iz članka 6. stavka 1. [UEU-a]. Kršenje utvrđuje Vijeće u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. [UEU-a], s posljedicama predviđenima u članku 7. stavku 2. Ugovora.”

4 Člankom 1. te okvirne odluke, naslovljenim „Definicija europskog uhidbenog naloga i obveza njegova izvršenja”, propisuje se:

„1. Europski uhidbeni nalog je sudska odluka koju izdaje država članica s ciljem uhićenja i predaje tražene osobe od strane druge države članice, zbog vođenja kaznenog progona, izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode.

2. Države članice izvršavaju svaki europski uhidbeni nalog na temelju načela uzajamnog priznavanja u skladu s odredbama ove Okvirne odluke.

3. Ova Okvirna odluka ne mijenja obvezu poštovanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela sadržanih u članku 6. [UEU-a].”

5 Člancima 3., 4. i 4.a te okvirne odluke utvrđeni su razlozi za obvezno i moguće neizvršenje europskog uhidbenog naloga. Člankom 5. te okvirne odluke propisana su jamstva koja u nekim slučajevima mora pružiti država članica izdateljica naloga.

6 Člankom 6. Okvirne odluke 2002/584, naslovljenim „Utvrđivanje nadležnih pravosudnih tijela”, predviđeno je:

„1. Pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog jest pravosudno tijelo države članice koja izdaje uhidbeni nalog, nadležno za izdavanje europskog uhidbenog naloga u skladu s pravom te države.

2. Pravosudno tijelo izvršenja jest pravosudno tijelo države članice izvršenja nadležno za izvršenje europskog uhidbenog naloga u skladu s pravom te države.

3. Svaka država članica obavještava Glavno tajništvo Vijeća o nadležnim pravosudnim tijelima u skladu sa svojim pravom.”

Irsko pravo

7 Irish European Arrest Warrant Act 2003 (irskim Zakonom o europskom uhidbenom nalogu iz 2003.), u verziji primjenjivoj na glavne postupke (u daljnjem tekstu: Zakon o EUN-u), prenesena je Okvirna odluka 2002/584 u irsko pravo. Člankom 2. stavkom 1. prvim podstavkom Zakona o EUN-u propisano je:

„Pravosudno tijelo’ obuhvaća suca ili drugu osobu koja je zakonom države članice o kojoj je riječ ovlaštena obavljati funkcije istovjetne ili slične onima koje na temelju članka 33. može obavljati [irski] sud.”

8 Člankom 20. Zakona o EUN-u određeno je:

„1. U postupcima na koje se primjenjuje ovaj zakon High Court (Visoki sud, Irska) može, ako smatra da dokumentacija ili informacije koje su mu dostavljene nisu dovoljne da mu omoguće izvršavanje dužnosti na temelju ovog zakona, zatražiti od pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog ili države izdateljice, ovisno o slučaju, da mu dostavi takvu dodatnu dokumentaciju ili informacije kako ih on odredi, u roku koji odredi.

2. Središnje državno tijelo može, ako smatra da dokumentacija ili informacije koje su mu dostavljene nisu dovoljne da omoguće njemu ili High Courtu [(Visoki sud)] izvršavanje dužnosti na temelju ovog zakona, zatražiti od pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog ili države izdateljice, ovisno o slučaju, da mu dostavi takvu dodatnu dokumentaciju ili informacije kako ih on odredi, u roku koji odredi.[...]”

Njemačko pravo

9 U skladu s člankom 146. Gerichtsverfassungsgesetza (Zakon o ustrojstvu sudova) (u daljnjem tekstu: GVG):

„Djelatnici državnog odvjetništva moraju postupati u skladu sa službenim uputama svojih nadređenih.”

10 Člankom 147. GVG-a propisano je:

„Pravo nadzora i davanja uputa imaju:

1. Bundesminister der Justiz und für Verbraucherschutz [(ministarstvo pravosuđa i zaštite potrošača)], u odnosu na saveznog glavnog državnog odvjetnika i savezne državne odvjetnike;

2. Landesjustizverwaltung [(sud savezne zemlje)], u odnosu na sve djelatnike državnog odvjetništva predmetne savezne zemlje;

3. najviše rangirani djelatnik državnog odvjetništva pri visokim zemaljskim sudovima i zemaljskim sudovima, u odnosu na sve djelatnike državnog odvjetništva područja suda o kojem je riječ.”

Glavni postupci i prethodna pitanja

Predmet C-508/18

- 11 OG je litavski državljani koji boravi u Irskoj. Dana 13. svibnja 2016. zatražena je njegova predaja u okviru izvršenja europskog uhidbenog naloga koji je izdalo Državno odvjetništvo u Lübecku, radi kaznenog progona zbog kaznenog djela koje je OG navodno počinio tijekom 1995., a koje je to državno odvjetništvo okvalificiralo kao „ubojstvo počinjeno s namjerom i nanošenje teških tjelesnih ozljeda”.
- 12 OG je pred High Courtom (Visoki sud) osporio valjanost tog europskog uhidbenog naloga pozivajući se, osobito, na činjenicu da Državno odvjetništvo u Lübecku nije „pravosudno tijelo” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584.
- 13 OG se, u prilog toj tvrdnji, pozvao na pravno mišljenje njemačkog odvjetnika iz kojega proizlazi, osobito, da državno odvjetništvo u njemačkom pravu ne uživa autonoman ili neovisan položaj suda, nego je dio upravne hijerarhije kojom upravlja ministarstvo pravosuđa, slijedom čega postoji rizik političkog uplitanja u postupke predaje. Usto, državno odvjetništvo nije pravosudno tijelo ovlašteno određivati zadržavanje ili uhićenje, osim u iznimnim slučajevima. Takvu ovlast ima samo sudac ili sud. Državno odvjetništvo nadležno je izvršiti nacionalni uhidbeni nalog koji je izdao sudac ili sud, po potrebi, izdavanjem europskog uhidbenog naloga. Slijedom toga, u izdavanje europskog uhidbenog naloga protiv osobe OG nije bilo uključeno „pravosudno tijelo” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584.
- 14 U tim se okolnostima High Court (Visoki sud) putem središnjeg irskog tijela obratio Državnom odvjetništvu u Lübecku kako bi dobio dodatne informacije o dokazima koje je osoba OG podnijela u vezi sa svojstvom „pravosudnog tijela” tog državnog odvjetništva, osobito s obzirom na presude od 10. studenoga 2016., Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:858) i od 10. studenoga 2016., Özçelik (C-453/16 PPU, EU:C:2016:860).
- 15 Državno odvjetništvo u Lübecku odgovorilo je 8. prosinca 2016. na taj zahtjev te navelo da je, u skladu s njemačkim pravom, državno odvjetništvo tijelo kaznenog sudovanja jednako kao i nacionalni sudovi te je zaduženo za kazneni progon i sudjelovanje u kaznenom postupku. Njegova je uloga, osobito, osigurati zakonitost, pravilnost i uredan tijek istražnog postupka. Državno odvjetništvo zaduženo je za uspostavljanje uvjeta potrebnih za obavljanje sudbene vlasti te izvršava sudske odluke. Za razliku od sudaca ono je ovlašteno pokretati istražne postupke.
- 16 Kad je riječ o njegovu odnosu sa Schleswig-Holsteinischen Ministerium für Justiz (ministarstvo pravosuđa Savezne zemlje Schleswig-Holstein, Njemačka), Državno odvjetništvo u Lübecku navelo je da to ministarstvo ne raspolaže nikakvom ovlašću davanja uputa predmetnom državnom odvjetništvu. U skladu s nacionalnim pravom samo Staatsanwaltschaft beim Schleswig-Holsteinischen Oberlandesgericht (glavni državni odvjetnik državnog odvjetništva pri Visokom zemaljskom sudu Savezne zemlje Schleswig-Holstein, Njemačka, u daljnjem tekstu: glavni državni odvjetnik), koji je na čelu državnog odvjetništva te savezne zemlje, može davati upute Leitenden Oberstaatsanwalt der Staatsanwaltschaft Lübeck (prvi državni odvjetnik državnog odvjetništva u Lübecku, Njemačka). Nadalje, ovlast davanja uputa uređena je Temeljnim zakonom Savezne Republike Njemačke i načelom

zakonitosti koje se primjenjuje u kaznenom postupku, a koje proizlazi iz vladavine prava. Iako to ministarstvo može, ovisno o slučaju, imati ovlast davanja „vanjske” upute glavnom državnom odvjetniku, ono je dužno poštovati ta načela. Nadalje, u Saveznoj zemlji Schleswig-Holstein dužno je obavijestiti predsjednika Landtaga (Parlament savezne zemlje, Njemačka) kad glavnom državnom odvjetniku daje uputu. U konkretnom slučaju, kad je riječ o osobi OG, to ministarstvo nije glavnom državnom odvjetniku izdalo nikakvu uputu niti je potonji izdao ikakvu uputu Državnom odvjetništvu u Lübecku.

- 17 High Court (Visoki sud) je 20. ožujka 2017. odbacio argument osobe OG o tome da Državno odvjetništvo u Lübecku nije „pravosudno tijelo” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584. Protiv te presude High Courta (Visoki sud) podnesena je žalba Court of Appeal (Žalbeni sud, Irska), koji je potvrdio predmetnu presudu.
- 18 Supreme Court (Vrhovni sud), odnosno sud koji je uputio zahtjev, odobrio je podnošenje revizije protiv presude Court of Appeals (Žalbeni sud).
- 19 S obzirom na dokaze kojima raspolaže, sud koji je uputio zahtjev dvoji o tome ispunjava li Državno odvjetništvo u Lübecku uvjet neovisnosti i uvjet koji se odnosi na ulogu u kaznenom sudovanju, koji su potrebni kako bi se tijelo smatralo „pravosudnim tijelom” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584, kako proizlazi iz sudske prakse Suda iz presuda od 29. lipnja 2016., Kossowski (C-486/14, EU:C:2016:483), od 10. studenoga 2016., Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:858), od 10. studenoga 2016., Özçelik (C-453/16 PPU, EU:C:2016:860) i od 10. studenoga 2016., Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861).
- 20 Prema mišljenju tog suda, kad je riječ o institucionalnom položaju njemačkog državnog odvjetništva, čini se da je Državno odvjetništvo u Lübecku podređeno autoritetu i uputama izvršne vlasti. Slijedom toga, sud koji je uputio zahtjev dvoji o tome udovoljava li to državno odvjetništvo načelima uspostavljenima tom sudskom praksom te o tome može li se njegova neovisnost utvrditi samo s obzirom na činjenicu da u pogledu europskog uhidbenog naloga izdanog protiv osobe OG izvršna vlast nije izdala nikakav nalog ili uputu.
- 21 Usto, sud koji je uputio zahtjev ističe da, iako u Njemačkoj državno odvjetništvo ima bitnu ulogu u sudovanju, ono obavlja različite dužnosti od onih koje imaju sudovi ili suci. Slijedom toga, pod pretpostavkom da je ispunjen zahtjev neovisnosti, nije sigurno ispunjava li državno odvjetništvo zahtjev koji se odnosi na sudovanje ili sudjelovanje u sudovanju, koji je potreban kako bi ga se smatralo „pravosudnim tijelom” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584.
- 22 U tim je okolnostima Supreme Court (Vrhovni sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:
 - „1. Treba li o pitanju neovisnosti državnog odvjetništva o izvršnoj vlasti odlučiti prema njegovu položaju u nacionalnom pravnom sustavu o kojem je riječ? U slučaju niječnog odgovora, na temelju kojih kriterija treba ocijeniti je li ono neovisno o izvršnoj vlasti?
 2. Je li državno odvjetništvo kojemu ministarstvo pravosuđa, u skladu s nacionalnim pravom, može izravno ili neizravno davati naloge ili upute dovoljno neovisno o izvršnoj vlasti kako bi ga se moglo smatrati ‚pravosudnim tijelom’ u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584?
 3. U slučaju potvrdnog odgovora, mora li državno odvjetništvo biti i funkcionalno neovisno o izvršnoj vlasti i koji su kriteriji u skladu s kojima treba odlučiti o toj funkcionalnoj neovisnosti?
 4. Ako se može smatrati neovisnim o izvršnoj vlasti, je li državno odvjetništvo čije su dužnosti ograničene na pokretanje i provedbu istraga, osiguravanje objektivnosti i zakonitosti njihove provedbe, započinjanje kaznenog postupka po službenoj dužnosti, podizanje optužnica, izvršavanje

sudskih odluka i pokretanje kaznenog progona, a ne uključuju izdavanje nacionalnih uhidbenih naloga niti obavljanje sudačkih dužnosti, „pravosudno tijelo” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584?

5. Je li Državno odvjetništvo u Lübecku „pravosudno tijelo” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584?”

Predmet C-82/19 PPU

- 23 Državno odvjetništvo u Zwickauu (Njemačka) izdalo je 15. ožujka 2018. europski uhidbeni nalog protiv osobe PI, rumunjskog državljanina, radi njegove predaje u svrhu kaznenog progona zbog kaznenog djela „organizirane krađe ili oružane krađe”. Izvršenje tog naloga odredio je 12. rujna 2018. High Court (Visoki sud), odnosno sud koji je uputio zahtjev. PI je 15. listopada 2018. uhićen na temelju tog naloga te mu je od tog datuma oduzeta sloboda.
- 24 Sud koji je uputio zahtjev ističe da je suočen s istim problemom kao što je onaj koji je u predmetu C-508/18 iznio Supreme Court (Vrhovni sud).
- 25 PI je osporio svoju predaju radi izvršenja europskog uhidbenog naloga pozivajući se, osobito, na činjenicu da Državno odvjetništvo u Zwickauu nije „pravosudno tijelo” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584, nadležno za izdavanje takvog europskog uhidbenog naloga.
- 26 U prilog toj tvrdnji PI se poziva na pravno mišljenje spomenuto u točki 13. ove presude, u vezi s Državnim odvjetništvom u Lübecku te na mišljenje istog odvjetnika glede Državnog odvjetništva u Zwickauu.
- 27 U tim se okolnostima sud koji je uputio zahtjev obratio Državnom odvjetništvu u Zwickauu putem središnjeg irskog tijela kako bi dobio dodatne informacije o dokazima koje je osoba PI podnijela u vezi s položajem tog odvjetništva.
- 28 U svojem odgovoru od 24. siječnja 2019. potonje je sudu koji je uputio zahtjev prosljedilo nacionalni uhidbeni nalog koji je izdao Amtsgericht Zwickau (Općinski sud u Zwickauu, Njemačka), na kojemu se temelji europski uhidbeni nalog izdan protiv osobe PI, te je preciziralo da je prvi uhidbeni nalog izdao neovisan sud. Nadalje, Državno odvjetništvo u Zwickauu navelo je da je ono, u skladu s člankom 6. stavkom 1. Okvirne odluke 2002/584, tijelo nadležno za izdavanje europskog uhidbenog naloga.
- 29 Novi zahtjev upućen je Državnom odvjetništvu u Zwickauu kako bi se utvrdilo je li njegovo stajalište isto kao ono Državnog odvjetništva u Lübecku u predmetu C-508/18. Državni odvjetnik u Zwickauu je 31. siječnja 2019. odgovorio sljedeće:
- „Nastavno na vaš dopis od 28. siječnja 2019. kojemu ste priložili dokumente koje je prosljedilo Državno odvjetništvo u Lübecku (Njemačka), potvrđujem da dijelim stajalište Državnog odvjetništva u Lübecku kad je riječ o položaju državnog odvjetništva u pravnom poretku Savezne Republike Njemačke. Dodajem da su istrage Državnog odvjetništva u Zwickauu u odnosu na predmetnu osobu provedene neovisno, bez ikakva političkog miješanja. Ni [Generalstaatsanwaltschaft Dresden (Glavni državni odvjetnik u Dresdenu, Njemačka)] ni [Justizminister des Freistaats Sachsen (ministarstvo pravosuđa Savezne zemlje Saske, Njemačka)] ni u jednom trenutku nisu izdali nikakve upute.”
- 30 U tom kontekstu High Court (Visoki sud) nastoji doznati, kao i Supreme Court (Vrhovni sud) u okviru predmeta C-508/18, koji su kriteriji na temelju kojih nacionalni sud treba odlučiti je li državno odvjetništvo „pravosudno tijelo” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584.

- 31 U tim je okolnostima High Court (Visoki sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:
- „1. Treba li o pitanju neovisnosti državnog odvjetništva o izvršnoj vlasti odlučiti prema njegovu položaju u nacionalnom pravnom sustavu o kojem je riječ? U slučaju niječnog odgovora, na temelju kojih kriterija treba ocijeniti je li ono neovisno o izvršnoj vlasti?
 2. Je li državno odvjetništvo kojemu ministarstvo pravosuđa, u skladu s nacionalnim pravom, može izravno ili neizravno davati naloge ili upute dovoljno neovisno o izvršnoj vlasti kako bi ga se moglo smatrati ‚pravosudnim tijelom‘ u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584?
 3. U slučaju potvrdnog odgovora, mora li državno odvjetništvo biti i funkcionalno neovisno o izvršnoj vlasti i koji su kriteriji u skladu s kojima treba odlučiti o toj funkcionalnoj neovisnosti?
 4. Ako se može smatrati neovisnim o izvršnoj vlasti, je li državno odvjetništvo čije su dužnosti ograničene na pokretanje i provedbu istraga, osiguravanje objektivnosti i zakonitosti njihove provedbe, započinjanje kaznenog postupka po službenoj dužnosti, podizanje optužnica, izvršavanje sudskih odluka i pokretanje kaznenog progona, a ne uključuju izdavanje nacionalnih uhiđenih naloga niti obavljanje sudačkih dužnosti, ‚pravosudno tijelo‘ u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584?
 5. Je li Državno odvjetništvo u Zwickauu ‚pravosudno tijelo‘ u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584?”

Postupak pred Sudom

Predmet C-508/18

- 32 Sud koji je uputio zahtjev u predmetu C-508/18 zatražio je primjenu ubrzanog postupka, u skladu s člankom 105. stavkom 1. Poslovnika Suda.
- 33 Taj je zahtjev odbijen rješenjem predsjednika Suda od 20. rujna 2018., Minister for Justice and Equality (C-508/18 i C-509/18, neobjavljeno, EU:C:2018:766).
- 34 Odlukom predsjednika Suda predmetu C-508/18 dana je prednost pri odlučivanju.

Predmet C-82/19 PPU

- 35 Sud koji je uputio zahtjev u predmetu C-82/19 PPU zatražio je primjenu hitnog prethodnog postupka, u skladu s člankom 107. Poslovnika.
- 36 U prilog svojem zahtjevu taj sud među ostalim navodi činjenicu da je osobi PI trenutačno oduzeta sloboda, do njezine stvarne predaje njemačkim tijelima.
- 37 Kao prvo, treba istaknuti da se ovaj zahtjev za prethodnu odluku odnosi na tumačenje Okvirne odluke 2002/584 koja uređuje područja iz glave V. trećeg dijela UFEU-a, koja se odnosi na područje slobode, sigurnosti i pravde. Na taj se zahtjev stoga može primijeniti hitni prethodni postupak.
- 38 Kao drugo, u skladu sa sudskom praksom Suda, treba uzeti u obzir okolnost da je osobi na koju se odnosi glavni postupak u ovom trenutku oduzeta sloboda te da njezino zadržavanje u pritvoru ovisi o rješavanju glavnog postupka (vidjeti u tom smislu presudu od 10. studenoga 2016., Poltorak,

C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, t. 21. i navedenu sudsku praksu). Naime, mjera pritvora protiv osobe PI je, u skladu s pojašnjenjima koja je dao sud koji je uputio zahtjev, određena u okviru izvršenja europskog uhidbenog naloga izdanog protiv predmetne osobe.

- 39 U tim je okolnostima četvrto vijeće Suda 14. veljače 2019., na prijedlog suca izvjestitelja i saslušavši nezavisnog odvjetnika, odlučilo prihvatiti zahtjev suda koji je postavio prethodna pitanja da se o zahtjevu za prethodnu odluku u predmetu C-82/19 PPU odluči u hitnom prethodnom postupku.
- 40 Osim toga, odlučeno je da se ovaj predmet uputi Sudu radi dodjele velikom vijeću.
- 41 S obzirom na njihovu povezanost, predmete C-508/18 i C-82/19 PPU valja spojiti u svrhu donošenja presude.

O prethodnim pitanjima

- 42 Svojim prethodnim pitanjima, koja valja razmotriti zajedno, sudovi koji su uputili zahtjeve u biti nastoje doznati treba li pojam „pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584 tumačiti na način da obuhvaća državna odvjetništva države članice koja su nadležna za vođenje kaznenog progona i podređena tijelu izvršne vlasti te države članice, poput ministarstva pravosuđa, koje im, u okviru donošenja odluke o izdavanju europskog uhidbenog naloga, može, izravno ili neizravno, izdavati naloge ili pojedinačne upute.
- 43 Uvodno valja podsjetiti da kako načelo uzajamnog povjerenja između država članica tako i načelo uzajamnog priznavanja, koje se i sâmo temelji na uzajamnom povjerenju između potonjih, u pravu Unije imaju ključnu važnost s obzirom na to da omogućavaju stvaranje i održavanje područja bez unutarnjih granica. Konkretnije, načelo uzajamnog povjerenja obvezuje svaku državu članicu, osobito u kontekstu područja slobode, sigurnosti i pravde, da, osim u iznimnim okolnostima, smatra da sve ostale države članice poštuju pravo Unije i, konkretnije, njime priznata temeljna prava (presuda od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 36. i navedena sudska praksa).
- 44 Kad je riječ o, osobito, Okvirnoj odluci 2002/584, iz njezine uvodne izjave 6. proizlazi da je njome uspostavljen europski uhidbeni nalog prvi konkretni mehanizam kojim je u području kaznenog prava implementirano načelo uzajamnog priznavanja.
- 45 To se načelo primjenjuje u članku 1. stavku 2. te okvirne odluke, kojim se uspostavlja pravilo u skladu s kojim su države članice, na temelju tog načela, obvezne izvršiti svaki europski uhidbeni nalog u skladu s odredbama spomenute okvirne odluke. Slijedom toga, pravosudna tijela izvršenja u pravilu mogu odbiti izvršiti takav nalog samo na temelju taksativno navedenih razloga za neizvršenje, predviđenih člancima 3., 4. i 4.a te okvirne odluke. Jednako tako, izvršenje europskog uhidbenog naloga može se uvjetovati samo jednim od uvjeta koji su taksativno navedeni u članku 5. te okvirne odluke. Slijedom toga, izvršenje europskog uhidbenog naloga predstavlja pravilo, dok je neizvršenje zamišljeno kao iznimka koja se mora usko tumačiti (vidjeti u tom smislu presudu od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 41. i navedenu sudsku praksu).
- 46 Međutim, načelo uzajamnog priznavanja pretpostavlja da se samo europski uhidbeni nalozi u smislu članka 1. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584 moraju izvršiti u skladu s njezinim odredbama. Iz tog članka proizlazi da je europski uhidbeni nalog „sudska odluka”, što nalaže da ga mora izdati „pravosudno tijelo” u smislu članka 6. stavka 1. te okvirne odluke (vidjeti u tom smislu presude od 10. studenoga 2016., Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, t. 28. i od 10. studenoga 2016., Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, t. 29.).

- 47 U skladu s člankom 6. stavkom 1. te okvirne odluke pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog jest pravosudno tijelo države članice koja izdaje uhidbeni nalog, nadležno za izdavanje europskog uhidbenog naloga u skladu s pravom te države.
- 48 Iako države članice, u skladu s načelom postupovne autonomije, mogu u skladu sa svojim nacionalnim pravom odrediti „pravosudno tijelo” nadležno za izdavanje europskog uhidbenog naloga, smisao i doseg tog pojma ne mogu se prepustiti ocjeni svake države članice (vidjeti u tom smislu presude od 10. studenoga 2016., Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, t. 30. i 31. kao i od 10. studenoga 2016., Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, t. 31. i 32.).
- 49 Taj pojam u cijeloj Uniji treba tumačiti autonomno i ujednačeno, pri čemu, u skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, treba istodobno voditi računa o izričaju i kontekstu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584 te cilju koji se tom odlukom nastoji postići (vidjeti u tom smislu presude od 10. studenoga 2016., Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, t. 32. i od 10. studenoga 2016., Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, t. 33.).
- 50 U vezi s time valja podsjetiti, kao prvo, da je Sud već presudio da izraz „pravosudno tijelo” iz te odredbe ne obuhvaća samo suce ili sudove države članice, već ga, u širem smislu, valja tumačiti na način da obuhvaća tijela koja sudjeluju u kaznenom sudovanju u toj državi članici, za razliku od, primjerice, ministarstava ili službi policije, koji su dio izvršne vlasti (vidjeti u tom smislu presude od 10. studenoga 2016., Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, t. 33. i 35. i od 10. studenoga 2016., Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, t. 34. i 36.).
- 51 Iz toga proizlazi da pojam „pravosudno tijelo” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584 može obuhvatiti tijela države članice koja sudjeluju u kaznenom sudovanju u toj državi članici a da nisu nužno suci ili sudovi.
- 52 Takvo tumačenje potvrđuje, s jedne strane, kontekst članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584. U tom pogledu valja istaknuti da je ta odluka instrument pravosudne suradnje u kaznenim stvarima koji se odnosi na uzajamno priznavanje ne samo pravomoćnih odluka kaznenih sudova nego, općenitije, odluka pravosudnih tijela država članica u okviru kaznenog postupka, uključujući dio tog postupka koji se odnosi na kazneni progon.
- 53 Naime, pravosudna suradnja u kaznenim stvarima, kako je predviđena člankom 31. UFEU-a, koji je pravna osnova Okvirne odluke 2002/584, odnosi se, osobito, na suradnju pravosudnih tijela država članica i kad je riječ o postupku i kad je riječ o izvršenju odluka.
- 54 Široko tumačen pojam „postupak” može obuhvatiti cjelokupan kazneni postupak, odnosno fazu koja prethodi kaznenom postupku, sam kazneni postupak i fazu izvršenja pravomoćne odluke kaznenog suda donesene protiv osobe koja je proglašena krivom za kazneno djelo.
- 55 Takvo je tumačenje potvrđeno izričajem članka 82. stavka 1. točke (d) UFEU-a, koji je zamijenio članak 31. UFEU-a, a kojim je sada pojašnjeno da se pravosudna suradnja u kaznenim stvarima odnosi na suradnju između pravosudnih tijela ili jednakovrijednih tijela država članica u okviru kaznenog progona i izvršenja odluka.
- 56 S druge strane, navedeno tumačenje potvrđeno je i ciljem koji se nastoji postići Okvirnom odlukom 2002/584, s obzirom na to da je njezin cilj, kao što to proizlazi iz njezine uvodne izjave 5., uspostava sustava slobodnog protoka sudskih odluka u kaznenim stvarima, u području slobode, sigurnosti i pravde, kako prije tako i poslije donošenja pravomoćnih odluka.
- 57 Naime, cilj je Okvirne odluke 2002/584 uspostava pojednostavljenog i učinkovitog sustava predaje osoba osuđenih ili osumnjičenih da su povrijedile kazneni zakon, olakšavanje i ubrzanje pravosudne suradnje kako bi se doprinijelo ostvarenju cilja Unije da postane područje slobode, sigurnosti i pravde,

temeljeći se na visokom stupnju povjerenja koje, u skladu s načelom uzajamnog priznavanja, mora postojati između država članica (presuda od 22. prosinca 2017., Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, t. 69. i navedena sudska praksa).

- 58 Izdavanje europskog uhidbenog naloga tako može imati dvije različite osnove, kao što to proizlazi iz članka 1. stavka 1. te okvirne odluke. Taj se nalog može izdati u svrhu kaznenog progona u državi članici izdavanja ili u svrhu izvršenja kazne ili mjere oduzimanja slobode u toj državi (vidjeti u tom smislu presudu od 21. listopada 2010., B., C-306/09, EU:C:2010:626, t. 49.).
- 59 Slijedom toga, budući da europski uhidbeni nalog olakšava slobodan protok sudskih odluka koje prethode presudi, a koje se odnose na vođenje kaznenog progona, valja zaključiti da tijela koja su u skladu s nacionalnim pravom nadležna za donošenje takvih odluka mogu biti obuhvaćena područjem primjene te okvirne odluke.
- 60 Iz uvodnih izjava iznesenih u točkama 50. do 59. ove presude proizlazi da za tijelo poput državnog odvjetništva, koje je u okviru kaznenog postupka nadležno za kazneni progon osoba osumnjičenih za počinjenje kaznenog djela kako bi one za to odgovarale pred sudom, treba smatrati da sudjeluje u sudovanju u državi članici o kojoj je riječ.
- 61 U konkretnom slučaju, iz elemenata spisa kojim raspolaže Sud proizlazi da u Saveznoj Republici Njemačkoj državna odvjetništva imaju ključnu ulogu u vođenju kaznenog postupka.
- 62 U vezi s time, njemačka je vlada u očitovanjima koja je podnijela Sudu navela da je, u skladu s odredbama njemačkog prava kojima se uređuje kazneni postupak, započinjanje kaznenog postupka po službenoj dužnosti u nadležnosti državnih odvjetništava, slijedom čega su jedino ona nadležna za pokretanje kaznenog progona. Usto, na temelju načela zakonitosti, ta su državna odvjetništva načelno dužna pokrenuti istragu protiv svake osobe osumnjičene za počinjenje kaznenog djela. Iz toga, dakle, proizlazi da su u okviru kaznenog postupka ta državna odvjetništva, u pravilu, zadužena za uspostavu uvjeta nužnih za obavljanje sudbene vlasti kaznenih sudova te države članice.
- 63 Slijedom navedenog, za ta se državna odvjetništva može smatrati da sudjeluju u kaznenom sudovanju u državi članici o kojoj je riječ.
- 64 Kao drugo, sudovi koji su uputili zahtjev imaju dvojbe o tome ispunjavaju li državna odvjetništva o kojima je riječ u glavnim postupcima zahtjev neovisnosti sudova s obzirom na to da su ona dio hijerarhijske strukture koja ovisi o ministarstvu pravosuđa savezne zemlje o kojoj je riječ i u kojoj to ministarstvo ima ovlast nadzora i upravljanja, čak i davanja uputa, u odnosu na tijela koja su mu podređena, poput tih državnih odvjetništava.
- 65 U vezi s time, valja podsjetiti na to da je cilj Okvirne odluke 2002/584 uspostaviti pojednostavljeni sustav predaje izravno između pravosudnih tijela, kojemu je cilj zamijeniti sustav tradicionalne suradnje između suverenih država, koja podrazumijeva intervenciju i ocjenu političkog tijela, a s ciljem osiguravanja slobodnog protoka sudskih odluka u kaznenim stvarima u prostoru slobode, sigurnosti i pravde (vidjeti u tom smislu presudu od 10. studenoga 2016., Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, t. 41.).
- 66 U tom kontekstu, kad je europski uhidbeni nalog izdan radi uhićenja i predaje tražene osobe u drugoj državi članici s ciljem vođenja kaznenog progona, toj su osobi u prvoj fazi postupka morala biti osigurana postupovna jamstva i temeljna prava, čiju zaštitu mora jamčiti pravosudno tijelo države članice izdavanja, u skladu s primjenjivim nacionalnim pravom, osobito u okviru donošenja nacionalnog uhidbenog naloga (presuda od 1. lipnja 2016., Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, t. 55.).

- 67 Sustav europskog uhidbenog naloga stoga obuhvaća zaštitu postupovnih i temeljnih prava koja moraju biti zajamčena traženoj osobi na dvije razine, s obzirom na to da se na sudsku zaštitu na prvoj razini, prilikom donošenja nacionalne sudske odluke poput nacionalnog uhidbenog naloga, nadovezuje zaštita koja se mora osigurati na drugoj razini, prilikom izdavanja europskog uhidbenog naloga, do kojeg može doći, ovisno o slučaju, u kratkom roku nakon donošenja spomenute nacionalne sudske odluke (presuda od 1. lipnja 2016., Bob-Dogi, C 241/15, EU:C:2016:385, t. 56.).
- 68 Kad je riječ o mjeri poput izdavanja europskog uhidbenog naloga, kojom se može ugroziti pravo na slobodu osobe o kojoj je riječ, priznato člankom 6. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, ta zaštita podrazumijeva donošenje odluke koja ispunjava zahtjeve djelotvorne sudske zaštite, u najmanju ruku na jednoj od dviju razina te zaštite.
- 69 Iz toga proizlazi da, kad je pravom države članice izdavanja nadležnost za izdavanje europskog uhidbenog naloga dodijeljena tijelu koje, iako sudjeluje u sudovanju u toj državi članici, nije sudac niti sud, nacionalna sudska odluka poput nacionalnog uhidbenog naloga na koju se nadovezuje europski uhidbeni nalog mora i sama ispunjavati te zahtjeve.
- 70 Ispunjenje tih zahtjeva predstavlja jamstvo pravosudnom tijelu izvršenja da se odluka o izdavanju europskog uhidbenog naloga izdanog radi kaznenog progona temelji na nacionalnom postupku u odnosu na koji postoji sudski nadzor te da su osobi protiv koje je izdan taj nacionalni uhidbeni nalog bila pružena sva jamstva potrebna u okviru donošenja takve vrste odluke, a osobito ona koja proizlaze iz temeljnih prava i temeljnih pravnih načela o kojima je riječ u članku 1. stavku 3. Okvirne odluke 2002/584.
- 71 Druga razina zaštite prava osobe o kojoj je riječ, spomenuta u točki 67. ove presude, podrazumijeva da pravosudno tijelo koje je u skladu s nacionalnim pravom nadležno za izdavanje europskog uhidbenog naloga provjerava, osobito, jesu li ispunjeni uvjeti za to izdavanje te je li ono proporcionalno, s obzirom na posebnosti svakog pojedinog slučaja (vidjeti u tom smislu presudu od 10. studenoga 2016., Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, t. 47.).
- 72 Naime, na „pravosudn[om] tijel[u] koje izdaje uhidbeni nalog” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584, odnosno tijelu koje u konačnici donosi odluku o izdavanju europskog uhidbenog naloga, jest da osigura tu drugu razinu zaštite i to čak i kad se taj europski uhidbeni nalog temelji na nacionalnoj odluci koju je donio sudac ili sud.
- 73 Slijedom toga, „pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584 treba moći tu dužnost izvršavati objektivno, uzimajući u obzir sve elemente koji idu na teret osobi o kojoj je riječ kao i one koji joj idu u korist, pri čemu njegova ovlast donošenja odluke ne smije biti izložena riziku vanjskih naloga ili uputa, osobito onih izvršne vlasti, odnosno ne smije postojati nikakva dvojba oko toga je li za odluku o izdavanju europskog uhidbenog naloga nadležno to tijelo ili, u konačnici, ta izvršna vlast (vidjeti u tom smislu presudu od 10. studenoga 2016., Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, t. 42.).
- 74 Slijedom toga, pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog mora pravosudnom tijelu izvršenja moći pružiti osiguranje da, s obzirom na jamstva pravnog poretka države članice izdavanja, u izvršavanju svojih dužnosti povezanih s izdavanjem europskog uhidbenog naloga postupa neovisno. Ta neovisnost zahtijeva postojanje pravila koja se odnose na pravni položaj i ustrojstvo, koja mogu jamčiti da pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog u okviru donošenja odluke o izdavanju takvog uhidbenog naloga nije izloženo nikakvom riziku podređenosti, osobito, pojedinačnoj uputi izvršne vlasti.
- 75 Usto, kad je na temelju prava države članice izdavanja nadležnost za izdavanje europskog uhidbenog naloga dodijeljena tijelu koje, iako sudjeluje u sudovanju u toj državi članici, samo nije sud, u odnosu na odluku o izdavanju takvog uhidbenog naloga i, osobito, njezinu proporcionalnost u toj državi članici mora biti dopušten pravni lijek koji u potpunosti ispunjava zahtjeve djelotvorne sudske zaštite.

- 76 U konkretnom slučaju, iz podataka sadržanih u odlukama kojima se upućuju prethodna pitanja, a koje je njemačka vlada potvrdila na raspravi pred Sudom, doista proizlazi da su njemačka državna odvjetništva vezana zahtjevom objektivnosti te su dužna istražiti ne samo elemente na teret osobi o kojoj je riječ nego i one koji joj idu u korist. Međutim, prema istim podacima ministarstvo pravosuđa, u skladu s člancima 146. i 147. GVG-a, ima „vanjsku” ovlast davanja uputa tim državnim odvjetništvima.
- 77 Kao što je ta vlada potvrdila na raspravi pred Sudom, na temelju te ovlasti davanja uputa to ministarstvo može izravno utjecati na odluku državnog odvjetništva o izdavanju odnosno neizdavanju europskog uhidbenog naloga. Ta je vlada pojasnila da se ta ovlast davanja uputa može izvršavati, osobito, u fazi ispitivanja proporcionalnosti izdavanja takvog europskog uhidbenog naloga.
- 78 Doista, valja naglasiti, kao što je to istaknula njemačka vlada, da su njemačkim pravom predviđena jamstva koja omogućavaju da se ovlast ministarstva pravosuđa da daje upute državnom odvjetništvu uredi na način da situacije u kojima bi se ta ovlast izvršavala budu izrazito rijetke.
- 79 Slijedom toga ta je vlada, s jedne strane, navela da načelo zakonitosti koje se primjenjuje na državnoodvjetničko pokretanje postupka pruža jamstvo da moguće pojedinačne upute koje bi ono moglo dobiti od ministarstva pravosuđa ni u kojem slučaju ne prelaze granice zakona i prava. Nadalje, članove državnih odvjetništava saveznih zemalja Schleswig-Holstein i Saske čine državni dužnosnici koji se ne mogu razriješiti dužnosti samo zbog nepoštovanja upute. S druge strane, ta je vlada navela da se u Saveznoj zemlji Schleswig-Holstein upute ministarstva u odnosu na državna odvjetništva moraju podnijeti u pisanom obliku i priopćiti predsjedniku Parlamenta savezne zemlje. U Saveznoj zemlji Saskoj ugovor o koaliciji vlade te savezne zemlje predviđa da se ovlast ministarstva pravosuđa da daje upute više neće izvršavati u određenom broju pojedinačnih slučajeva dok je taj ugovor na snazi.
- 80 Međutim, valja utvrditi da ta jamstva, pod pretpostavkom da su dokazana, u svakom slučaju ne omogućavaju da se u potpunosti isključi podređenost u pojedinačnoj situaciji odluke državnog odvjetništva o izdavanju europskog uhidbenog naloga, poput onih o kojima je riječ u glavnim postupcima, uputi ministarstva pravosuđa savezne zemlje o kojoj je riječ.
- 81 Najprije, iako državno odvjetništvo o kojem je riječ u skladu s načelom zakonitosti nije dužno postupiti po očito nezakonitoj uputi ministarstva o kojem je riječ, valja istaknuti da je, kao što to proizlazi iz točke 76. ove presude, ovlast davanja upute tog ministarstva predviđena GVG-om te da njime nisu pojašnjeni uvjeti izvršavanja te ovlasti. Slijedom toga, postojanje tog načela ne može, samo za sebe, onemogućiti ministarstvo pravosuđa savezne zemlje da utječe na diskrecijsku ovlast državnih odvjetništava te savezne zemlje kad odluče izdati europski uhidbeni nalog, što je njemačka vlada potvrdila na raspravi pred Sudom.
- 82 Nadalje, iako u određenim saveznim zemljama, poput Savezne zemlje Schleswig-Holstein, upute ministarstva moraju biti u pisanom obliku, one su i dalje, kao što je to istaknuto u prethodnoj točki, dopuštene GVG-om. Usto, iz diskusija tijekom rasprave na Sudu proizlazi da se, s obzirom na općenit izričaj tog zakona, ne može apsolutno isključiti usmeno davanje tih uputa.
- 83 Naposljetku, kad je riječ o Saveznoj zemlji Saskoj, iako je izvršna vlast odlučila da u određenim pojedinačnim slučajevima trenutačno neće koristiti ovlast davanja uputa, ne čini se da se to jamstvo odnosi na sve situacije. U svakom slučaju, to jamstvo nije predviđeno zakonom, slijedom čega se ne može isključiti mogućnost da će se ta situacija u budućnosti izmijeniti političkom odlukom.
- 84 Kao što je istaknuto u točki 73. ove presude, zbog postojanja rizika izvršavanja takvog utjecaja izvršne vlasti na državno odvjetništvo u pojedinačnom slučaju ne može se jamčiti da to državno odvjetništvo, u okviru izvršavanja svojih dužnosti povezanih s izdavanjem europskog uhidbenog naloga, odgovara zahtjevima iz točke 74. ove presude.

- 85 Taj se zaključak ne može dovesti u pitanje činjenicom da, kao što je to istaknula njemačka vlada na raspravi pred Sudom, osoba o kojoj je riječ može podnijeti pravni lijek pred nadležnim njemačkim sudovima protiv odluke o izdavanju europskog uhidbenog naloga koju su donijela državna odvjetništva poput onih o kojima je riječ u glavnim postupcima.
- 86 Naime, s obzirom na informacije koje je pružila ta vlada, postojanje tog pravnog lijeka ne može samo po sebi zaštititi državna odvjetništva od rizika podređenosti njihovih odluka pojedinačnoj uputi ministarstva pravosuđa u okviru izdavanja europskog uhidbenog naloga.
- 87 Naime, iako postojanje takvog pravnog lijeka jamči *a posteriori* sudski nadzor izvršavanja dužnosti državnog odvjetništva, u njemačkom pravu u svakom slučaju i dalje ostaje mogućnost pojedinačne upute ministarstva pravosuđa u odnosu na državna odvjetništva u okviru izdavanja europskog uhidbenog naloga.
- 88 Iz prethodno navedenog proizlazi da, s obzirom na to da su državna odvjetništva o kojima je riječ u glavnim postupcima izložena riziku utjecaja izvršne vlasti na njihovu odluku o izdavanju europskog uhidbenog naloga, čini se da ona ne ispunjavaju jedan od potrebnih zahtjeva kako bi ih se okvalificiralo kao „pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584, odnosno zahtjev koji se odnosi na jamstvo neovisnosti u okviru izdavanja takvog uhidbenog naloga.
- 89 U konkretnom slučaju, u tom je pogledu irelevantno, zbog razloga iz točke 73. ove presude, to što državna odvjetništva u Lübecku i Zwickauu u okviru izdavanja europskih uhidbenih naloga o kojima je riječ nisu primila nikakvu pojedinačnu uputu ministarstava pravosuđa saveznih zemalja o kojima je riječ.
- 90 S obzirom na prethodna razmatranja, na postavljena pitanja valja odgovoriti da pojam „pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584 treba tumačiti na način da ne obuhvaća državna odvjetništva države članice koja su, u okviru donošenja odluke o izdavanju europskog uhidbenog naloga, izravno ili neizravno izložena riziku podređenosti nalogima ili pojedinačnim uputama izvršne vlasti, poput ministarstva pravosuđa.

Troškovi

- 91 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudovima koji su uputili zahtjeve, na tim je sudovima da odluče o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Suda, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (veliko vijeće) odlučuje:

- 1. Predmeti C-508/18 i C-82/19 PPU spajaju se u svrhu donošenja presude.**
- 2. Pojam „pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009., treba tumačiti na način da ne obuhvaća državna odvjetništva države članice koja su, u okviru donošenja odluke o izdavanju europskog uhidbenog naloga, izravno ili neizravno izložena riziku podređenosti nalogima ili pojedinačnim uputama izvršne vlasti, poput ministarstva pravosuđa.**

Potpisi